

Noi oamenii respirăm în inima lucrurilor

Flavius

Se vor naște multe ambiții,
timpul se va rostogoli peste noi,
oasele din trupul nostru se vor întări
și vor cânta din fluier
ajutate de vânt.

N-o să se mai știe nimic despre fluturi,
despre aerul ușor de sub aripi,
privirea se va adânci în depărtare
unde totul pare învelit în mătase subțire,
zilele eliberate de visele iubirii
își poartă umbrele-n spate
și alunecă spre crepusculul de rubin.

Noi oamenii respirăm în inima lucrurilor,
ne îmbrățișem de bucuria întâlnirii
și plecăm spre locuințele curcubeului
de lângă râul de argint.

Aici sunt morile de piatră ale apei
care macină zile și nopți, stele,
femeile vin cu încredere la moară
în dimenețile cu soarele-n frunte
și cai albi în priviri.

Cine le măsoară uiumul din dragoste
când moraru'-l așteaptă?